

Forfatter: Udrag fra Sphinxen

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 53.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366768944/facsimile.pdf> (tilgået 10. maj 2021)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

have dit Billede tilbage, hvis du atter faaer isinde at tvivle paa mig og forlade mig.»

Det var allerede Aften; Maanen skinnede nu just frem mellem Buskene, og ligesom forklarede den skjønnede Cordulas Aasyn, idet hun med et sødt vemodigt Smil svævede let ved Arnolds Side gennem Skoven.

«Lad Himlen tilsammenføre os – udbrod Arnold – og intet Menneske skal adskille os; saa du det Stjernesked? skjønnede Cordula! det bekræftede mit Ønske.»

«Det var intet Stjernesked – gav den Skjønnede til Svar – det var en Rakat fra min Slotshauge. Seer du ikke hvor vi ere? – see, Slottet er allerede oplyst. Det er Floristans Værk, han vil overraske os, seer jeg, med en lystig fantastisk Sommermåtsfest.»

Nu saa Arnold først den glimrende Ridderborg, der lyste som et underfuldt Feeslot gennem den dunkle Skov. I Luften flammede tusinde sælsomme Lys, og lange dybe Valhorntoner klang vemodigt og ahnelsesfuldt i det Fjerne. Efterhaanden forstummede de vemodige Toner og en glædelig Musik af Skalmeyr og landlige Fløiter tonede de Elskende imøde. Under Sang og Dands kom nu en talrig Skare af festligt snykkede Piger og Ynglinger, hver med en Fakkel i sin Haand, gennem Skoven og stroode Blomster paa Veien for de Elskende. Det var et forunderligt Syn, at see de dunkle Skikkelser dandse i Mørket med de flammende Fakler, som de svang i Luften og mod Træerne mens de sang, og Musikken gjorde saa henrivende en Virkning paa den forskede Arnold, at han ogsaa tog en Fakkel i sin Haand, svang den lystig i Luften, og dandsede med Grevinden i Armen gennem Skoven blandt den muntre Skare. Da de kom til Slottet, var der stort Selskab, men af maskerede Personer, som i de besynderligste Masker og Dragter, i en broget Vrimme! ilede de Kommende imøde og hilsende dem venligt under Trompeternes Klang. I en glad men sælsom Stemning tumlede Arnold, med den skjønnede Cordula i Armen, hen i den store gothiske Riddersal midt i den ubekjendte forstummede Skare, og det var han ligesom han nu oplevede en velbekjendt Scene af et schakspearisk Skuespil: midt under den glædeste Dands stod Romeos Scene i Gravcapellet for hans Øine, og han havde Møie med ikke at indbilde sig, at han selv var den elskende Romeo, og at en frygtelig sønderknusende Skjæbne stod fornummet i Baggrunden, og truede at forvandle den glimren-